

Camellia

12

จน้อง
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

摄政王府小狂妃

玖某 จักรโหม่ง เจียน
ทรู้อีเป่าจู แปด
仲夏一条条 วาด

บทที่ 483 แผ่นดินไหวในมิติ

จะว่าไปก็แปลกเหมือนกัน ช่วงนี้ในมิติเจียบมาก ไม่มีปัญหา
เกิดขึ้นแม้แต่เล็กน้อย แม้แต่เสียงความเคลื่อนไหวก็น้อยลง

เดินวนข้างในรอบหนึ่ง สมุนไพรรูปแปลงสมุนไพรรูปโต
ได้ดีมาก จึงจกน้อยหายไปแล้ว คงจะมุดเข้าไปในหมอกหนา
อีกแล้ว

เซียวจื่อเข้ามาแล้วก็อาบน้ำ มูอันนั่งยองๆ อยู่ตรงหน้า
หมอกหนาครู่หนึ่ง ตะโกนเรียกจึงจกน้อยสองครั้ง ผ่านไปนาน
ก็ยังไม่ปฏิกิริยาตอบกลับ

สองวันนี้อย่างมาก ไม่มีเวลาเข้ามาดูเจ้าตัวน้อยในมิติ ไม่รู้
เหมือนกันว่ามันวิ่งหนีไปตั้งแต่เมื่อไร

ที่แปลกกว่านั้นคือตารางแต้มบนผนังไม่เคยเปลี่ยนแปลง
เหมือนตอนที่นางกลับมาตลอด

“จะไม่เลื่อนระดับอีกแล้วหรือ” มูอันถาม

‘ติง’ ระบบมีเสียงวิ้งๆ อยู่ยาวนานกว่าจะมีเสียงหุ่นยนต์พูด
‘จากการตรวจสอบ ระบบยังอยู่ในช่วงเลื่อนระดับ หากยังไม่
บรรลุนiveauที่จะเลื่อนถึงระดับสูง ก็จะไม่หยุด’

“ถ้าเช่นนั้นเรื่องตารางแต้มนี่มันอะไรกัน” มูอันยื่นมือดี
สิ่งนี้เชื่อมโยงกับระบบอย่างแนบแน่น โครงสร้างภายในซับซ้อน
นางถามอย่างสงสัย “มันเสียหรือเปล่า”

ระบบตอบ ‘เป็นไปได้’

“ไม่ใช่ที่กำลังเล่นพิเรนทร์อะไรอีก เตรียมจะวางกับดัก
อะไรเข้าอีก” มูอันบิบบคางครุ่นคิด อดขมวดคิ้วพึมพำไม่ได้
“ข้าทรับทราบเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อีกครั้งไม่ไหวหรอกนะ”

ใครจะรับประกันได้ว่า ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นอีก

ระบบกล่าว ‘เมื่อผ่านการเลื่อนระดับครั้งนี้ พลัฏฐิญาณ
ภายในสมบูรณ์กว่า ถ้าเจ้านายอยู่ในนี้เป็นเวลานาน จะมี
ประสิทธิภาพต่อการเยียวยา’

“จริงหรือโกหก” มูอันถามอย่างไม่แน่ใจ

ระบบตอบ ‘ลองดูก็ได้’

พอเลย มูอันไม่อยากลองแล้ว นางป้องกันทั้งภายในและภายนอก ตอนนี้ยังต้องคอยระวังตอนระบบเลื่อนขั้นอีก นางยืนอยู่ครู่หนึ่ง เชียวฉีดยังไม่ออกมา จึงกระจายพลังจิตไปทั่วทุกมุมของมิติ แล้วลองถาม “หาทางทำให้มิติระบบปิดถาวรเลยได้หรือเปล่า”

ระบบเหมือนถูกถามจนค้าง ส่งเสียง ‘ตืดๆ’ ก่อนจะตอบเสียงเย็นว่า ‘เป็นไปได้’

พอความคิดนี้โผล่ขึ้นมา ก็หยั่งรากลงในสมองมูอันแล้ว ถ้านางคิดหาทางดึงตัวเองออกจากระบบได้ อย่างน้อยถ้านนางได้เป็นฝ่ายควบคุมสถานการณ์ ได้เป็นฝ่ายควบคุมระบบเอง อยู่ในฐานะที่เป็นฝ่ายควบคุมโดยสมบูรณ์ เช่นนี้นางก็จะอยู่ที่นี้ต่อไปได้แล้วไม่ใช่หรือ

ระบบกล่าว ‘ยากมาก แทบจะเป็นไปไม่ได้’

พลังจิตเชื่อมต่อกับมิติ ไม่ว่าตัวเองจะคิดอะไรก็เข้าไปอยู่ในการทดสอบของระบบทั้งหมด มูอันจึงปิดจิตเทพเสียเลย แล้วหันตัวเข้าไปดูว่าจัดวางยาในห้องการแพทย์เรียบร้อยแล้วหรือไม่ ทั้งหมดล้วนเป็นยาสำหรับช่วยชีวิต ก่อนออกจากที่นี่

ต้องทิ้งไว้ให้หลီးเซวียนหรรณสักหน่อย เพื่อที่บ้านเกิดเหตุไม่
คาดคิดขึ้น

มูอันเฟิงจะเดินไปถึงประตูห้องการแพทย์ จู่ๆ ก็โซเซจน
ต้องจับวงกบประตูไว้ นางอุทานอย่างประหลาดใจ “แผ่นดินไหว
หรือ”

เฟิงจะคิดได้เช่นนี้ นางก็โซเซอย่างรุนแรงอีกรอบ นาง
เกาะประตูไว้แน่น ข้างหลังมีลมปีศาจจวบหนึ่งพัดเข้ามา ขวดย
เหล่าในห้องรับแขกเคลื่อนเต็มพื้น กระจกบนพื้นแตกกระจาย
ไปทั่ว เหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างจากเหลี่ยมกำลังจะดูดคน
ลงนรก

เดี๋ยวนาวเดี๋ยวร้อน ชั่วพริบตาเดี๋ยว พลังจิตของมูอัน
ก็ถูกอะไรสักอย่างล้อมกรอบไว้ นางออกแรงแค่นิดเดี๋ยวก็กวาด
ศีรษะราวกับถูกมีดกรีด จึงตะโกนอย่างร้อนใจ

“เซียวฉือ! รีบออกมา!”

“เซียว...” เศษกระจกกระเด็นเข้ามา มูอันยกแขนบังไว้
ภายใต้ความฉุกฉะหุก แต่ก็ถูกบาดอย่างแรงจนเป็นรอยเลือด
บนแขนขาวหมดจดมีเลือดไหลไม่หยุดอย่างฉับพลัน นางกััดฟัน

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

ระบบกล่าว ‘เกิดข้อผิดพลาดที่ไม่ทราบสาเหตุ’

“พูดอะไรก็ได้ อย่างนั้นจริงๆ” มูอันกล่าวอย่างมั่นใจ
คิดว่าปากตัวเองไม่เคยถูกปลุกเสกให้ศักดิ์สิทธิ์นี้นา โชคร้าย
เกินไปแล้ว

หยุดเลือดบนแขนไหลลงมาตามปลายนิ้ว มูอันไม่สนใจ
อะไรแล้ว ห้องรับแขกสะเปะสะปะ โต๊ะเก้าอี้ลึ่มระเนระนาด ด้าน
นอกที่เดิมที่แดดจ้าสดใสมีตลงฉบับพลัน นางมองไม่เห็นอะไร
ทั้งนั้น ต้นไม้ใบหญ้าของแปลงสมุนไพรถูกพัดเข้ามาใส่หน้า
มูอันกอดประตู่ไว้นั่น หากตัวเองปล่อยมือ ก็อาจจะลอยขึ้นฟ้า
ได้

กำลังจะบ้าไปแล้ว!

เขี้ยวฉีอเฟิงจะสวมชุดคลุม ปลายนิ้ววางบนประตู่ห้องน้ำ
ก็ถูกเหวี่ยงเข้าไปอย่างแรง แผ่นหลังกระแทกท่อเหล็ก เจ็บจน
ร้องแทบไม่ออก เขาขมวดคิ้วแล้วลุกขึ้นมาทันที “อันเออร์!”

ข้างหมีเสียงดังว๊ิงๆ รวากับฟ้ากำลังจะถล่ม เหตุการณ์นี้
เกิดขึ้นกะทันหันเกินไป ทั้งสองตกตะลึงไปแล้ว

มูอันหรีตา รู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่แขน นางมองไป
ข้างนอกพลางอุทาน “มิตีคงจะไม่ถล่มลงมาหรอกนะ”

ระบบยุ่งเกินกว่าจะมาสนใจ รีบตรวจสอบแล้วเจียดเวลา
ตอบ ‘เป็นไปได้’

มูอันหมดคำจะพูด

ระบบเสียงเครื่องนี้ไม่เคยมีประโยชน์ในช่วงเวลาสำคัญเลย

“เซียว...ฉือ” มูอันพลันปล่อยมือออก แล้วไปคว้าขาโต๊ะ
ด้านข้างไว้ ค่อยๆ ย้ายตัวไปที่ห้องน้ำ

เมื่อถูกแรงดูดมหาศาลดูดไว้ข้างนอก เซียวฉือต้องถีบ
สองครั้งแรงๆ กว่าจะทำให้ประตูปังได้ ในใจราวกับมีคลื่นโหม
ซัดสาด เขาอดทนอาการเลือดลมตีขึ้นนอกขณะผลักประตูออก
จากนั้นก็เห็นมูอันเกือบจะถูกพัดออกไป

“อันเออร์” เซียวฉือเรียก มูอันวิ่งออกไปโดยไม่สนใจ
อะไร พอเหลือบตาขึ้นมา ทั้งสองก็สวมกอดกันราวกับสูญเสีย

แรงโน้มถ่วงแล้ว เชี่ยวฉือกอดมูอันไวแน่น แล้วกลิ้งออกไปขณะ
ถูกวัตถุกระเด็นมาชน สุดท้ายก็ไปกระแทกอยู่ตรงทางเลี้ยวของ
ห้องรับแขก

“รีบปิดประตู!” มูอันบอก

ทั้งสองออกแรงเยอะราวกับใช้หัวเก๋ตัวและเสื่อสองตัว
ถึงได้ปิดประตูที่หนักอึ้งไว้ได้ ชั่วพริบตานั่น ในห้องก็สงบลงแล้ว
ไม่น้อย

ด้านนอกราวกับมีหลุมดำที่คอยดูดกลืนอยู่ในนั้น

ผ่านไปพักใหญ่ อาการมูอันถึงได้ทุเลาลง ขณะที่สัมผัส
ได้ถึงแผ่นอกที่แผ่ซ่านความอบอุ่นไม่หยุด นางก็ถอนหายใจ
ออกมาซำๆ เพิ่งมารู้สึกตัวทีหลังว่าตอนนี้เจ็บปวดไปทั้งตัว โดย
เฉพาะที่ศีรษะ นางปวดจนศีรษะจะระเบิดอยู่แล้ว

“อันเออร์ เป็นอย่างไรบ้าง” เชี่ยวฉือหลบตาลง พอปล่อย
นางออกมา ถึงได้เห็นว่าแขนนางมีเลือดไหลไม่หยุด แวตตาเขา
มีดครี้มลงทันที “บาดเจ็บแล้ว”

“ไม่...เป็นไร” มูอันสะบัดศีรษะ ฟิงมูกำแพงพร้อมยื่นแขนออกมา “บาดเจ็บเล็กน้อย แล้วท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าไม่เป็นอะไร” เชียวฉือส่ายหน้า

มูอันไม่ได้ตามอด มองผาดเดียวก็เห็นแล้วว่าชุดคลุมของเชียวฉือขาด ผิวหนังที่อยู่นอกร่มผ้าเป็นรอยฟกช้ำดำเขียว ส่วนใหญ่เป็นแผลถูกบาด

มูอันขมวดคิ้ว พยายามจะลุกขึ้น “ไปที่ห้องการแพทย์ก่อน ข้างในมียา ข้าจะทำแผลให้ท่าน”

“อย่าขยับ” เชียวฉือใช้แขนเสื้อตัวเองเช็ดเลือดบนแขนเรียวเล็กให้แห้ง แต่ไม่กล้าแตะต้องบาดแผล เพียงถามเสียงต่ำว่า “เจ็บหรือไม่”

“ไม่เจ็บ” มูอันตอบ

“มานี่ ข้าจะทำแผลให้เจ้าก่อน” เชียวฉือไม่รู้สึกรังเกียจที่บาดเจ็บของตัวเอง มีเพียงแผลที่ชนท่อนเหล็กในห้องน้ำที่ทำให้ไม่ค่อยมีแรง แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังตรวจดูแผลของมูอันทั้งตัวก่อนรอบหนึ่ง “ยังมีที่อื่นบาดเจ็บอีกหรือไม่”

“ไม่มีแล้ว” มูอันส่ายหน้าตอบอย่างว่าง่าย นางปวตศิริระจนเริ่มมีเหงง เอ่ยเสียงต่ำว่า “ก็แค่ถูกบาดผิวถลอก”

“มานี่” พอเซียวฉือรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของมูอัน ก็เกิดความกังวลใจขึ้นทันที เขาโหม่ตัวอุ้มนางขึ้นมา แล้วเดินก้าวยาวไปที่ห้องการแพทย์ เศษข้าวของที่กระเจาเติมพื้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการเดินของเขาแม้แต่หน่อย พอเข้ามาในห้องการแพทย์แล้ว ก็พบว่าเครื่องมือช่างในกำลังเปล่งแสง แต่ไม่ได้รับผลกระทบมาก เขาวางมูอันบนแท่นตรวจร่างกาย แล้วถามเสียงเข้ม”ยังมีตรงไหนเจ็บอีกหรือไม่”

“ปวดหัว” มูอันตอบ

ปวดมากขึ้นเรื่อย ๆ มูอันงอนิ้วเล็กน้อย นางเริ่มกลัวแล้ว

เซียวฉือเริ่มช่วยนางทำแผลอย่างไม่วอมให้โต้เถียง เมื่อพันแผลเสร็จ ก็เดินไปเดินมาอยู่หน้าตู้ยาข้าง ๆ

“อันไหนที่ทำให้หายปวด”

การที่มูอันปวดหัวเช่นนี้ แสดงว่าต้องเกิดเรื่องแน่นอน

มูอันชีไปที่ตู้ฝังขวาสุด ส่วนตัวเองลุกขึ้นนั่งช้าๆ ห้อง
การแพทย์ตรวจไม่เจอว่านางเป็นอะไร นางไม่ได้รับบาดเจ็บ
ภายนอก แต่เป็นเพราะระบบรื้อรณะกันหัน ทำให้พลังจิตของ
นางเสียหายแล้ว

พอกินยาแก้ปวดแล้ว จิตเทพก็ได้สติขึ้นมาเล็กน้อย
เชียวจือริมฝีปากซีดไปหมด ปลายนิ้วเย็นเฉียบจับมูอันไว้

“อย่าเป็นอะไร ห้ามเป็นอะไรเด็ดขาด”

“เชียวจือ...” มูอันหรีตาซบอยู่ในอ้อมกอดเขา แล้วจู่ๆ ก็
ลืมหืมตาขึ้น “ไม่ต้องเป็นห่วง ตอนนี้ข้าไม่เป็นอะไรมาก ข้านั่งอยู่
ที่นี่ไม่ได้ ต้องกระโจนให้ได้ว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้น ข้าจะออกไป
ดูสักหน่อย”

เชียวจือสีหน้าเคร่งขรึมลงทันที เขาดึงมูอันมาไว้ใน
อ้อมกอด เดินมาอยู่ข้างหน้าต่างใกล้ประตูเหล็ก ข้างนอกมีการ
เคลื่อนไหวเหมือนวันสิ้นโลก เหมือนฟ้ากำลังถล่มลงมาจริงๆ

“ท่านปล่อยข้าลงก่อน ข้าดีขึ้นมากแล้ว” มูอันอยากจะใช้
จิตเทพกวาดดูสักหน่อย แต่พอใช้พลังจิตเพียงนิดเดียวก็ถูก
ตีตกกลับ หากผีนั้นจะสืบต่อไป ก็มีแต่จะทำร้ายตัวเอง

เซียวฉี้อยู่ในมิติ นางจะจับหนักไม่ได้ ไม่อย่างนั้น
คนก็จะออกไปข้างนอกไม่ได้แล้ว

ทำได้เพียงล้มเลิกความคิดที่จะสืบเรื่องนี้

“นี่มันเรื่องอะไรกัน” เซียวฉี้อถามเสียงเข้ม

“กำลังจะเลื่อนระดับแล้วหรือ”

“คงจะไม่ใช่” เพียงช่วงเวลาสั้นๆ นี้ ความรู้สึกเจ็บปวด
ของมู่อันก็บรรเทาลงเล็กน้อย นางลองคิดให้ดี แล้วจับแขนเสื้อ
เซียวฉี๋ไว้ “ครั้งนี้รู้สึกไม่เหมือนครั้งก่อน ไม่เหมือนกำลังจะส่ง
เข้าไปที่นั่น เหมือนเข้าไปไม่ถึงและต้องกลไโกะไรสักอย่าง จึง
ถูกเล่นงานอย่างแรง”

เซียวฉี๋ก็หันหน้า “เจ้าตัวเล็กที่เจ้าเลี้ยงไว้เล่า”

จึงจอกน้อย!

มู่อันพลันเบิกตากว้าง “มันยังไม่กลับมาเลย”

ไม่รู้ว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้น แม้แต่เซียวฉีก็ไร้ความสามารถที่จะต่อต้าน หากจึงจอกน้อยถูกลมดำมืดนั้นดูดเข้าไป ก็คงจะแย่แล้ว

“จะอย่างไรดี” มู่อันหน้าซีด บอกเซียวฉีว่า “ท่านรออยู่ที่นี่ ข้าจะออกไปดูสักหน่อย”

“ไม่ได้” เซียวฉีไม่ยอมให้ไต่รตรองแม้แต่บ่อย ขวางมู่อันไว้ข้างกาย “หากจะออกไป ข้าจะไปเอง เจ้ารออยู่ที่นี่”

มู่อันส่ายหน้า “อันตรายเกินไปแล้ว”

ระบบค้ำ พุดตืดๆ ชัดๆ ว่า ‘เกิด...ปัญหา...ที่ไม่...ทราบสาเหตุ’

ระบบกล่าวต่อ ‘จึงจอกน้อยเป็น...สัตว์วิญญาน’

“อย่าเพิ่งกังวล” เซียวฉีมองออกไปข้างนอก รู้สึกว่าเหตุการณ์เบาลงแล้ว เขาประคองมู่อัน “ถึงอย่างไรเจ้าตัวเล็กก็เป็นสัตว์วิญญาน รู้จักที่นี่ดีกว่าพวกเรา ไม่เป็นอะไรหรอก รออีกสักหน่อย”

“เหตุใดจู่ๆ จึงเป็นเช่นนี้ได้ ไม่มีเค้กลางแม้แต่บ่อย”

“อันเออร์ เจ้าตุลี” เชียวฉีอกกล่าว “เหมือนกำลังจะหยุดแล้ว”

มูอันจ้องมองไปยังความมืดด้านนอก เห็นลำแสงเล็กๆ สายหนึ่ง ส่องเกตเห็นได้ด้วยตาเปล่าว่ามันกำลังขยายใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็ว

ภาพตรงหน้าดำมืด เป็นฝ่ามือใหญ่ของเชียวฉีอบังไว้จู่ๆ ก็รู้สึกสับสนตาพร่ามัวอยู่บ้าง เชียวฉีอกก็หันหลังพร้อมกับถามอย่างอ่อนโยน “ยังปวดหัวอยู่หรือไม่”

“ดีขึ้นมากแล้ว” มูอันเบาใจลงแล้ว นางทดลองดูอีกรอบ “เหมือนจะถูกขังอยู่ในมิติแล้ว จิตเทพของข้ากวาดมองออกไปไม่ได้เลย”

“แค่เจ้าไม่เป็นไรก็พอแล้ว พวกเราดูไปก่อน”

เชียวฉีออยมถูกขังอยู่กับมูอันในนี้ อย่างน้อยก็จะได้อยู่เป็นเพื่อนอันเออร์ของเขา หลายครั้งก่อนหน้านี้ เขาไม่รู้เลยว่ามูอันเผชิญอะไรมาบ้าง และได้รับความลำบากอะไรมาบ้าง

ครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไร เขาก็จะออกไปก่อนไม่ได้

ข้างนอกเหมือนจะไม่มีอะไรเคลื่อนไหวอะไรแล้ว เหลือ
เพียงร่องรอยความเสียหาย

แปลงสมุนไพรถูกทำลายจนไม่เหลือสภาพ แม้แต่ราก
ก็ถูกดึงขึ้นมา มู๋อันทำแผลที่เป็นแผลเล็กๆ ให้เซียวฉือได้อย่าง
สบาย พอมองออกไปข้างนอกแล้ว ก็อดรู้สึกปวดใจไม่ได้

“อยู่ข้างในเห็นไม่ชัด พวกเราออกไปดูข้างนอกกันเถอะ”

เซียวฉือเปิดประตูออก เมื่อเห็นว่าข้างนอกไม่มีอะไร
เคลื่อนไหวอะไรสักพักแล้ว ถึงได้วางใจออกไป พอเดินออกไปก็
รู้สึกปวดหลังมาก

บทที่ 484 การเลือนระดับ รูปแบบใหม่

มูอันเพิ่งจะก้าวทำออกไปข้างหนึ่ง จึงจอกน้อยที่ไม่รู้ว่าโผล่มาจากไหนก็กระโจนเข้ามาอยู่ในอ้อมอกแล้ว

เจ้าตัวน้อยโตขึ้นแล้ว ทำให้รู้สึกหนัก เวลาอุ้มจะกดแผลบนแขนของมูอัน แต่ยังไม่ทันได้รู้สึกเจ็บที่แขน ก็รู้สึกเบาลงแล้ว

ที่แท้จิงจอกน้อยก็ไปอยู่ในมือของเซียวฉือแล้ว เจ้าตัวน้อยถูกมือใหญ่คว้าคอขึ้นมา มันถลึงดวงตาโตจ๋า น้ำ ลูกตาสีน้ำเงินเข้มมีน้ำเอ่อขึ้นมาหนึ่งชั้น รวากับถูกคนดี

“แฉ่ว” จิงจอกน้อยเพิ่งจะส่งเสียงร้องอย่างหงุดหงิด ก็ถูกวางไว้บนพื้นแล้ว

เซียวฉือขยับปลายนิ้วเบาๆ อย่างรังเกียจเล็กน้อย “เจ้าตัวนี้ไม่เป็นอะไร”

จิงจอกน้อยทำท่าทางต่อต้าน เมื่อครุ่นนี้เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดแล้ว มันหันไปเกาะชายกระโปรงมูอันเตรียมจะปีนขึ้นมา

แต่ถูกสายตาอันเยือกเย็นของเซียวฉือถิงจ้อง จึงได้แต่ร้อง
อย่างจนใจ เผยสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจเหมือนจะร้องไห้

ท่าทางน่าสงสารเช่นนี้ทำให้มู่อันเอ็นดูสุดๆ นางแน่ใจ
แล้วว่าจึงจอกน้อยไม่เป็นอะไร จึงนั่งยองๆ ลูบตัวมัน แล้ว
เหลือบตาขึ้นเอ่ยว่า “ท่านจะไปเอาเรื่องกับมันทำไม มันคงจะ
ตกใจแล้ว”

“มันยังสบายดีอยู่นะ” เซียวฉือมองปราดหนึ่งแล้วเอ่ยว่า
“มันแสร้งทำตัวน่าสงสาร อย่าไปสนใจ”

จึงจอกน้อยกลอกตาทันที แยกเขี้ยวยิงฟันส่งเสียงร้อง
แล้วหันหน้าวิ่งไปทันที วิ่งไปได้สองก้าวก็หันกลับมามองมู่อัน
เหมือนจะถามว่านางจะตามไปหรือไม่

เซียวฉือหัวเราะเบาๆ แล้วโอบไหล่มู่อัน “ข้าบอกแล้วว่า
มันกำลังแสร้งทำ”

มู่อันหัวเราะ “เจ้าตัวน้อยเพิ่งโตเท่านี้เอง เจอเรื่อง
น่าตกใจใหญ่โตขนาดนี้ ต้องปลอบใจสักหน่อย”

“ข้าก็ต้องการการปลอบใจเช่นกัน ตกใจไม่น้อยเลยจริง ๆ” เชี่ยวฉือหยุดเดิน ดึงมือมู่อันมาซุกไว้ในหน้าอก แล้วถามเสียงเข้ม “หากฮูหยินไม่เชื่อก็ลองฟังดูสิ”

“ไม่ได้ยิน แต่คลำเจอแล้ว” มู่อันหวดอย่างอ่อนโยนเพียงครู่เดียว ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ “โตปานนี้แล้ว ทำตัวป่วนเหมือนเจ้าตัวเล็กไปได้ อายบ้างหรือไม่”

“ไม่อาย” เชี่ยวฉือยิ้มมุมปาก

คำพูดของเขาทำให้มู่อันหัวเราะออกมาเบา ๆ นางถอนหายใจโดยไม่รู้ตัว จึงจอกน้อยกำลังมองอย่างไร้เดียงสา ผ่านไปนานไม่เห็นมีใครตามมา จึงวิ่งกลับมาร้องอีกหลายที

“ตามไปดูสักหน่อย” เชี่ยวฉือเฝ้าปากพลางจูงมู่อันเดินออกไป แต่ก็ยังไม่ลืมใช้หลังเท้าดันจ็อกน้อยที่กำลังงงวย ทำให้มันคำรามใส่เขาหลายครั้ง ก่อนจะวิ่งเข้าไปข้างใน

มู่อันต้องข่มความเจ็บปวดทุกก้าวที่เดิน แผลงสมุนไพรมานวดอย่างพิถีพิถัน ตอนนี้ไม่เหลือต้นตอ ๆ ไว้สักต้นเลย

ระหว่างที่นางกำลังหลุบตาลลงอย่างน่าสงสาร เชี่ยวฉีกก็พลันเอ่ยว่า “อันเออร์ หมอกหนาสลายไปบ้างแล้ว”

“สลายไปแล้วหรือ” มูอันเดินอ้อมแปลงสมุนไพรออกไป ภาพตรงหน้าสว่างสดใส หลุมดำหายไปแล้ว ตรงหน้าสว่างขึ้น แสงแดดเหนือศีรษะสาดส่องเข้ามาจากทุกทิศทาง มูอันอุทาน “หมอกสลายไปบ้างแล้วจริงๆ นี่มันเรื่องอะไรอีก”

ตรงหน้ามีเรือนหินเล็กๆ หลังหนึ่ง รอบๆ เก่าๆ พัง ในซอกหินเต็มไปด้วยหญ้ารก ฤกกลมดำมืดพัดจนเหลืออยู่หรือมหารั่ม ตั้งอยู่ตรงนั้นอย่างสงบราวกับอุโมงค์น้ำแข็ง

จิ้งจอกน้อยส่งเสียงร้องรำเริง ฟุ้งออกมาอย่างซุกซน ขนสีขาวดุจหิมะของมันเปื้อนดินหนึ่งชั้น สกปรกมอมแมม เหลือเพียงดวงตาคู่หนึ่งที่ยังใสกระจ่าง มันกลิ้งมาอยู่ข้างเท้ามูอัน แยกเขี้ยวยิงฟันตึงชายกระโปรงนาง เหมือนอดใจรอไม่ไหวที่จะตึงนางเข้าไปข้างใน

เชี่ยวฉีกมีความระแวงอยู่แล้ว กลิ่นดินที่โชยมารุนแรงมาก เหมือนถูกฉีกไว้หลายร้อยปี

“ข้าจะเข้าไปดูสักหน่อย” เชียวฉือปล่อยมือที่โอบไหล่ มู่อัน ยกมือปิดจมูกแล้วรีบเดินไปตรงหน้าเรือนหิน ข้างในค่อนข้างมืด สีดำนั้ร้หน้าต่าง พอเข้าไปที่หัวมุมตรงประตู ก็เห็นบันไดทอดตัวลงไปใต้ดิน เขาหันกลับมาบอกว่า “ข้างล่างยังมีอีกชั้นหนึ่ง”

“จริงด้วย” มู่อันหัวจ้งจอกน้อยขึ้นมามีมือข้างเดียว แล้วตามเชียวฉือเข้าไป จากนั้นก็เตาะลั่นด้วยความทึ่ง “ห้องนี้คงมีอายุร้อยแปดสิบปีสินะ หินตรงประตูมีรอยแยกแล้ว ข้างในสกปรกเกินไป”

เชียวฉือเตะของระเกะระกะข้างเท้าจนเกิดเสียงดังอยู่พักหนึ่ง “รกจริงๆ”

รอบๆ มีกองตำราเก่าแก่เต็มไปหมด พอเหยียบแล้วเกิดรอยเท้า มู่อันนั่งยองๆ บัดฝุ่น แล้วใช้ปลายนิ้วเลือกมาเล่มหนึ่ง นางบัดดินบนนั้นออก เห็นคำว่า ‘ตำราโอสถ’ ปกตำราสีเหลืองค่อนข้างบอบบาง นางเพียงออกแรงเล็กน้อย ก็ทำมุมขาดแล้ว

“วิชาหลอมยาลูกกลอนของหุบเขาโอสถ?” มู่อันอ่านเสียงเบา ตัวอักษรข้างในค่อนข้างซับซ้อน กอปรกับมีอายุมานาน

หลายปี นางจึงเห็นไม่ค่อยชัด “เป็นตำราโบราณ ทั้งยังเกี่ยวกับการหลอมยาลูกกลอนด้วย”

พอนึกถึงการหลอมยาลูกกลอน มูอันก็ไม่ได้มีภาพจำอะไรที่ดีนัก นางบัดฝุ่นแล้วลุกขึ้น เห็นเชียวฉือจู้โคมไฟตรงผนังที่นี้ค่อนข้างมืดจริง ๆ เหนือศีรษะเป็นหลังคาหนา ลวดลายของหินขรุขระมาก เมื่ออยู่ในที่มีดสลับดูค่อนข้างน่ากลัว

“ได้ทำเหมือนจะมีแต่ตำราทั้งนั้น” พอดตรงหน้ามีแสงสว่าง มูอันก็เดินไปถามเชียวฉือ “ทางฝั่งนั้นของท่านคืออะไร”

“ไม่มีอะไรเลย” เชียวฉือกวักมือ “อันเออร์ มาดูนี่สิ”

มูอันเดินไปพลงพุดไปพลง “ไม่แปลกใจที่จิ้งจอกน้อยวิ่งเข้าไปรอบหนึ่ง แล้วคาบกลับมาหลายเล่ม ที่แท้ก็คาบมาจากในนี้เอง เรือนหินนี้เดิมทีคงอยู่หลังหมอกหนา เหตุใดจู่ๆ จึงเปิดออกแล้ว”

ทั้งยังเปิดด้วยวิธีการโหดร้ายเช่นนี้ด้วย เกือบทำให้มิติพังแล้ว

“ตรงนี้มีรอยเท้า” เชียวฉือโหม่ตัวดู แล้วกล่าว “เหมือนมี
กลไกบางอย่างถูกกระตุ้น”

“ข้าดูหน่อย” รอยเท้า นั้นไม่ค่อยเหมือนของคน เป็นกรง
เล็บห้าหัวกลมๆ ชัดเจนมาก ฝุ่นหนานบนนั้นถูกเหยียบหายไป
หนึ่งชั้น มูอันจ้องอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันกลับไปดูจิ้งจอกน้อยที่กำลัง
กั้ดตำราอยู่ในมุม ทำตัวเองจนกลายเป็นก้อนดำๆ น่าโมโหมาก
นางชะงักแล้วชี้มันอย่างงุนงง ก่อนจะหันไปมองเชียวฉือ

“เพราะถูกมันเหยียบหรือไม่”

เชียวฉือก็คิดอย่างนี้เช่นกัน พยักหน้าตอบเบาๆ “เปิดแก้ว
ไม่พ่นลึบ”

เพียงแต่รอยเท้าที่ใหญ่ขึ้นเยอะ ใกล้เคียงกับร่างกายของ
จิ้งจอกน้อยแล้ว ไม่เห็นเพียงไม่กี่วัน อย่างบอกนะว่าจิ้งจอกน้อย
ถูกขังอยู่ในนี้ แล้วบังเอิญไปเหยียบกลไกเข้า

“มันจะตัวใหญ่ขึ้นเชียวหรือ” เชียวฉือถาม

มูอันกลืนน้ำลาย “เหมือนจะเป็นไปได้ ถึงอย่างไรมันก็
คือสัตว์วิญญาน”

“เจ้ารู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่” เชียวฉือถามเสียงเข้ม “หากนี่นับเป็นการเลื่อนระดับของระบบ ร่างกายของเจ้าจะมีอาการอะไรหรือไม่ อย่างเช่นสลับไปเหมือนก่อนหน้านี้”

พอเชียวฉือเอ่ยเตือนเช่นนี้ มู่อันก็รู้สึกว่าร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย นางส่ายหน้าตอบ “ตอนนี้ยังไม่เป็นอะไรอย่างกังวลไปเลย”

จะไม่ให้กังวลได้อย่างไร เชียวฉือกังวลมาก

ที่หล่นอยู่บนพื้นคือตำราโบราณของสำนัก แฝงไปด้วยความรู้ด้านต่าง ๆ ตั้งแต่การหลอมยาเม็ดไปจนถึงการปรุงยา แล้วก็มีตำรากระบี่ วิชาดาบ และวิชากำลังภายในด้วย

“น่าเสียดายนัก ข้าเห็นตัวอักษรบนปกไม่ชัด” มู่อันว่า “ไม่รู้ว่ามีใครทิ้งตำราโบราณพวกนี้ไว้”

เชียวฉือสุมหยิบตำรากระบี่ขึ้นมาเล่มหนึ่ง วิชากระบี่ในนั้นสุดยอดมาก เขาอดกล่าวยอมรับไม่ได้ “ของพวกนี้ หากกองไว้ในนี้ตลอดไป ก็น่าเสียดายจริงๆ”

พอเปิดไปหน้าหลังสุด ก็เห็นตรงมุมทั้งตัวอักษรเล็กๆ ที่เลื่อนรางไว้ แล้วลงท้ายด้วยคำว่า ‘เซีย’

มูอันซ่อนตาขึ้น “เซียหรือ หากข้าจำไม่ผิด เจ้านายคนก่อนของมิดินี่แซเซีย อย่าบอกนะว่าเขาทิ้งของพวกนี้ไว้”

ตอนที่ระบบกลับมาใช้งานได้ครั้งแรก ก็เคยเอ่ยถึงคนแซ่ ‘เซีย’ ตอนหลังมูอันก็ถามเหมือนกัน แต่บันทึกในระบบมีน้อยจนน่าสงสาร เจ้านายของยุคนี้คือนาง ภายใต้โชคชะตาและความบังเอิญ สภาพตอนแรกของที่นี่ ก็คือสภาพที่อยู่ใจของนางตอนนี่

ขณะมองภาพความเก่าแก่ที่อยู่ตรงหน้า มูอันก็คิดว่าที่นี่อาจจะเป็นสถานที่ที่เจ้านายคนก่อนเคยใช้ชีวิต เป็นเรือนหินเล็กๆ หลังหนึ่ง

“แล้วสุดท้ายเจ้านายคนก่อนเป็นอย่างไบบ้าง” เซียวจือถามเหมือนไม่ได้ตั้งใจ พร้อมจูงมือมูอันเดินลงบันไดไปชั้นล่าง

“คงจะ...ตายแล้วกระมัง” มูอันเอ่ยเสียงเบา “ไม่ได้ยินระบบเอ่ยถึงอีก ระบบอัปเดตโปรแกรมใหม่หมดแล้ว ตอนนี้มัน

เหมือนร่างกายของข้า โปรแกรมก่อนหน้านี้ถูกลบทั้งหมดแล้ว
ความหมายประมาณนี้ ท่านฟังเข้าใจหรือไม่”

“เข้าใจ” เชียวฉือพยักหน้า “หากแก้ตายก็พอเข้าใจได้”

“ข้ารู้ ต่อให้ในตัวมีสมบัติล้ำค่า แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะเป็น
อมตะ ไม่ได้โบยบินกลายเป็นเซียนสักหน่อย” มูอันหัวเราะแล้ว
กอดหัวตา “แล้วอีกอย่าง บนโลกนี้จะมีเทพเซียนจริงหรือ มีวิชา
เซียนติดตัว นั่งอยู่บนเมฆคอยชี้บงการโลกมนุษย์ แค่นี้ก็ยังไม่
รู้สึกว่าย่างไกลมาก ปลอดภัยมาก”

หากเป็นเมื่อก่อน เชียวฉือจะตอบว่าไม่มีโดยไม่คิดเลย
แต่ตอนนี้เมื่อได้เจอคนอย่างมูอัน เขาก็เจ็บแล้ว ผ่านไปสักพัก
ก็เห็นแสงสว่างข้างล่าง ถึงได้เอ่ยเสียงต่ำ “ก็ไม่แน่ว่าจะ”

“ข้างล่างดูสะอาดกว่าเล็กน้อย” มูอันหันมองไปรอบๆ
เห็นชั้นหนังสือวางเปลา่ ด้านในสุดมีเตียงหนึ่งหลัง นางสีหน้า
เปลี่ยนทันที “นั่นอะไร”

เชียวฉือเดินก้าวยาวเข้าไป มองแวบหนึ่งแล้วหลุบคิ้วต่ำ
“กระดานเตียงพังแล้ว มีศพอยู่ร่างหนึ่ง เหมือนตายในท่านั่ง
สมาธิ”

“ไม่ใช่ว่าเป็น...” มูอันนงเงเล็กน้อย หันกลับไปมองแวบหนึ่ง ใจจิตเทพสืบเสาะหลายรอบ แต่เหมือนระบบเป็นไปไปแล้ว ไม่สนใจนางเลย นางกระแอมเบาๆ แล้วประนมมือ “ไม่ทราบว่าเป็นผู้อาวุโสท่านใด ข้าไม่ได้ตั้งใจมารบกวน โปรดอภัย”

เซียวฉือยกมือจะค้ำับ แต่ยังไม่ทันได้โค้งค้ำับ โครงกระตุกที่อายุหลายร้อยปี ก็พังลงมาในชั่วพริบตาเดียว กระจายมาอยู่ตรงเท้าของทั้งสองแล้ว

มูอันอิงทันที

แม้แต่ศพในยุคนี ก็ยังเรียนรู้วิธีแก่งเป็นผู้เล่นหายเป็นด้วยหรือ

ทั้งสองยังไม่ได้สำรวจสถานการณ์ข้างล่างอย่างละเอียด เพียงเก็บกระดูกออกมานอกห้องหิน แล้วหาฮวงจุ้ยดีๆ สักแห่ง มูอันมองเซียวฉือวางกระดูกเข้าไปข้างใน พลางกล่าวพึมพำ

“ความปรารถนาอาจเป็นจริงแล้ว...ผู้อาวุโสเซียว หากเป็นท่านจริงๆ เห็นแก่ที่พวกเรา มีวาสนาต่อกัน หวังว่าท่านจะชี้แนะแนวทาง ช่วยเหลือผู้น้อยระหว่างทาง หลังจากนั้นทุกครั้งที่มีเทศกาล หากผู้น้อยยังอยู่ ก็จะจุดธูปบูชาท่านแน่นอน

“เฮ้อ...นั่งอยู่ท่ามกลางสมบัติมากมาย สุดท้ายกลับอยู่ในจุดจบที่ไร้คนถามไถ่ ผู้อาวุธโสจะต้องเป็นคนที่พิเศษมากแน่ๆ ใช่หรือไม่”

หากสุ่มหยิบของจากที่นี้ออกไปสักชิ้น ก็อาจจะทำให้คนแก่งแย่งกันได้ หากต้องการจะมีที่ยืนในหมู่วีรบุรุษ จะทำได้ง่ายอย่างที่พูดเสียที่ไหนกัน

แต่ของที่อยู่ในนี้ไม่มีการเผยแพร่ออกไปแม้แต่หน่อย แม้แต่กระเป๋าทะพวงคุณหลุนนั้นก็ยังฝังลึกอยู่ในดิน แทบจะไม่เห็นเดือนเห็นตะวันเลย

เมื่อตั้งป้ายชื่อแล้ว มูอันก็ยืนนั่งอยู่นานมาก นางถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า “พบกันนับเป็นวาสนา คาดว่าผู้อาวุธโสคงไม่มีความอาลัยอาวรณ์ต่อโลกใบนี้แล้ว พักผ่อนอย่างสงบเถิด”

เซียวฉีอวาทพลั้งลง แล้วหยิบผ้ามาเช็ดมือ ดึงมูอันมาไว้ด้านข้างเพื่อบังแดดให้ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ไม่ต้องคิดมาก ผู้อาวุธโสท่านนี้จะปกป้องอันเฮ้อร์”

“คงเป็นอย่างนั้น ถึงอย่างไรพวกเราก็มีความลับร่วมกัน”
มูอันเอ่ย

“ยังปวดหัวอยู่หรือไม่” เชี่ยวฉือปรายตา ถามด้วยความ
ห่วงใย “หรือว่าไม่สบายตรงไหน”

“ท่านถามมาแปดรอบแล้ว” มู่อันมองไปด้านนอก แล้วยิ้ม
บางๆ “ดีขึ้นมากแล้ว ออกไปได้แล้ว แต่ว่า...”

เชี่ยวฉือขมวดคิ้ว “ทำไมหรือ”

มู่อันสีหน้าขึ้นขมลงจับพลัน “เชี่ยวฉือ...ข้างนอกเหมือน
จะเกิดเรื่องแล้ว”

บทที่ 485 เป็นแพะรับบาป

อย่างจนใจ

กลางดึก คนของตระกูลหวังสะดุ้งตื่นเพราะเสียงดัง ท้องฟ้าเหนือเรือนหลังปกคลุมไปด้วยฝุ่นดิน ยิ่งกว่าพายุทรายที่อยู่นอกด่านเยียนหุยเสียอีก

หวังเจ่อหมิงสวมชุดคลุมวิ่งออกมา ถ้ามองครึกษ์ในลานเรือน “เกิดเรื่องอะไรขึ้น!”

“ท่านปู่ เหมือนเรือนจะถล่มแล้ว” หวังชานสวมรองเท้าเพียงครึ่งเดียว วิ่งออกมาอย่างลนลาน ตะโกนฟ้องว่า “ท่านปู่ เรือนที่อยู่ด้านหลังถล่มแล้วขอรับ”

“อะไรนะ! ก็อยู่อย่างดี ๆ แล้วจะถล่มลงมาได้อย่างไร” หวังเจ่อหมิงมองไปยังทิศทางที่ฝุ่นค่อย ๆ จางลง แล้วขมวดคิ้วถาม “นั่นเรือนของอันเอ๋อร์ไม่ใช่หรอกหรือ”

หวังชานหน้าซีด “ใช่ขอรับ”

“ยังมัวยืนเหม่ออะไรอยู่ ไปดูสิว่าอันเอ๋อร์กับท่านอ๋อง เป็นอย่างไรบ้างแล้ว เป็นอย่างไรบ้างแล้ว!” หวังเจ้อหมิงเสียงดัง

เรือนใหญ่ของตระกูลหวังสว่างเหมือนตอนกลางวันใน ฝันพลัน ทั้งจวนเริ่มวุ่นวายแล้ว

เส้นสิงไปเฟิ่งจะเข้านอน เขาหรีตาคูหนึ่ง หนานกงที่ยืน ทบทวนตัวเองอยู่ก็เคาะประตู แล้วพุ่งตัวเข้ามา “คุณชาย ตื่นได้ แล้วเจ้าคะ เรือนของท่านอ๋องกับพระชายาถล่มแล้ว”

เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว เส้นสิงไปก็พลันลุกขึ้น “เรือนถล่มแล้วหรือ”

“เจ้าคะ” หนานกงพยักหน้า “ถล่มทั้งเรือนเลย”

เส้นสิงไปอึ้งไปด้วยความตกตะลึง

เป็นเรื่องที่ร้อยปีจะเจอสักครั้งหนึ่งจริงๆ

หวังเจียงจงหมอบอยู่บนเตียงไม่ขยับไปไหน พอได้ยิน บ่าวรับใช้มารายงาน ก็ลุกขึ้นอย่างโซเซเตรียมจะไปดู แต่ถูก ชื่อมันจึงห้ามไว้

ชื่อมานิจิงสวมชุดคลุมอย่างร้อนใจ นางเอ่ยว่า “อย่าขยับไปไหนซี่ชั่ว อันเออร์บอกให้ท่านพักฟื้น เดี่ยวข้าจะไปดูเอง”

“ระวังหน่อย รีบไปดูว่าอันเออร์กับฉื่อเออร์เป็นอย่างไรบ้างแล้ว” หวังเจียงฉงกล่าว

“ได้ แต่ท่านอย่าขยับนะ” ชื่อมานิจิงเอ่ย “ข้ากำลังจะไปดูเดี๋ยวนี้”

มู่สวีกับเสิ่นสิงไปมาถึงพร้อมกัน ทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าทำให้รู้สึกเหลือเชื่อ ทั้งเรือนถล่มลงกลายเป็นแอ่งขนาดใหญ่

“โอ้ สวรรค์” เสิ่นสิงไปอ้าปากค้าง “ผีสามกับผีสะใภ้สามทำอะไรกัน!”

“พวกเขาสองคนเล่า” มู่สวีถามเสียงเข้ม

“ใครก็ได้ รีบชุดออกมา!” หวังชานรีบพุ่งเข้าไปจนเกือบจะล้ม ตะโกนเรียกเสียงดัง “น้องอันอัน! ท่านอ๋อง!”

“เรือนถล่มลงมาได้อย่างไร” หวังเจ้อหมิงเอ่ยเสียงทุ้ม “ชานเออร์ เจ้าจัดการเรือนนี้อย่างไรกัน”

หวังชานอยากจะร้องไห้แต่ไร้น้ำตา เขาได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างถึงที่สุด ยังไม่ทันอธิบายอะไรก็เข้าไปหาคนแล้ว

ตามหาไปรอบหนึ่งก็ยังไม่เจอตัวมูอันกับเซียวฉือ มูสวีนิยืนอยู่หน้าเศษซากปรักหักพัง ขมวดคิ้วถามว่า “หรือว่าจะถูกฝังอยู่ข้างล่าง”

“พีสามฝีมือไม่เลว” เส้นสิงไปยืนกอดอก รู้สึกว่าทุกอย่างผิดปกติเกินไปแล้ว เขาส่ายหน้าพลางบอกว่า “พีสะใภ้สามก็ฝีมือไม่เลวเช่นกัน ทั้งสองจะถูกฝังอยู่ได้นั้นได้อย่างไร อ้อ จริงสิเหยียนควนเล่า”

“คุณชายเส้น” เหยียนควนเดินเข้ามาพร้อมใบหน้าเปื้อนฝุ่นดิน ข้างหลังมีชิงเจียนตามมาด้วย ขณะกำลังจะเอ่ยพูดอะไรบางอย่าง ก็ถูกชิงเจียนตัดบท นางมองเศษหินด้านข้างผาดหนึ่งแล้วเอ่ยว่า “ท่านอ๋องกับพระชายาเหมือนจะออกมาแล้วเจ้าค่ะ”

“หา แม่นางชิงเจียน” เหยียนควนอึ้งเล็กน้อย “เหตุใดข้าจึงไม่เห็น”

เดิมทีเหยียนควนเฝ้าอยู่ในลานเรือนอย่างดี ผ่านไปครึ่งชั่วยามหากเซียวฉือไม่เรียก เขาก็จะถอยไปพักผ่อน แต่

เห็นอยู่ชัดๆ ว่ามูอันกับเซียวจื่อเข้าไปประเดี้ยวเดียว จู่ๆ ก็เกิด
แผ่นดินไหวและทั้งเรือนก็ถล่มลงมา

ทุกคนตกใจ พวกเขาพยายามจะเข้าไปข้างใน แต่หาอยู่
รอบหนึ่งก็ไม่เจอคน

โคมไฟในห้องยังสว่างอยู่ ตามหลักแล้ว ด้วยฝีมือของ
นายท่าน ไม่มีทางถูกฝังอยู่ในนั้นเด็ดขาด แต่เมื่อไม่เห็นตัวนาน
เช่นนี้ ก็อดร้อนใจไม่ได้

ชิงเจียนย้ายไปยืนด้านข้าง เอ่ยว่า “ข้าเห็นแล้ว พวกเรา
รอสักประเดี้ยวเถอะ”

“แต่...” เหยียนควนลังเล

“นายท่านของเจ้าไม่เป็นอะไรหรอก” ชิงเจียนขมวดคิ้ว
เล็กน้อย มองไม่เห็นสีหน้ากังวล มูอันกับเซียวจื่อไม่ได้ออกมา
จากข้างในจริงๆ แต่ชิงเจียนรู้ว่าทั้งสองจะไม่เป็นอะไรแน่นอน

เหยียนควนยืนขวางอยู่ตรงประตู ในลานเรือนมีคนยืน
อยู่กลุ่มหนึ่ง หวังเจ่อหมิงกำลังจะสั่งให้คนย้ายไม้ที่ถล่มลงมา
ออก กำแพงข้างหลังก็มีเสียงดัง ‘ตุบ’

มูอันยื่นศีรษะออกมา ใบหน้าที่เปื้อนฝุ่นกำลังเช็ดดวงตากล่าวพร้อมยิ้มอย่างซื่อๆ “ทุกคน... เหตุใดจึงมากันหมดเลย”

“อันเออร์ นี่มันเรื่องอะไรกัน” หวังเจ้อหมิงมองเซียวฉือเดินออกมาจากด้านหลัง เขากำลังจูงมือมูอัน เห็นเสื้อผ้าทั้งสองขาดร้วยไปแล้วไม่น้อย จึงเอ่ยถามอย่างกังวล “ได้รับบาดเจ็บหรือ”

“ไม่เป็นอะไรขอรับ บาดเจ็บเล็กน้อย” เซียวฉือตอบ

“เป็นอะไรไป ถูกกระแทกหรือ” มู่สวินก้าวขึ้นมาดู ยกมือกดเบาเซียวฉือโดยไม่ตั้งใจ เซียวฉือสีหน้าชะงักเล็กน้อย มู่สวินจึงกล่าวทันทีว่า “ออกไปก่อน ดูว่าบาดเจ็บที่ใดบ้าง”

มูอันผินยิ้ม นางกับเซียวฉือกินปุนร้อนท้องเหมือนกันนางเองก็ไม่ว่าความเคลื่อนไหวในมิติจะส่งผลกระทบมาถึงข้างนอก ทั้งรุนแรงระดับนี้ด้วย

เมื่อเห็นทั้งสองปลอดภัย ทุกคนก็โล่งอก ตอนนี้อยู่ไปอยู่ที่เรือนของมู่สวินแล้ว ในโถงรับแขกมีคนนั่งอยู่เต็ม เปื้อนฝุ่นโดยเปล่าประโยชน์

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร หวังเจ้หมิงก็จะเชิญหมอมารตรวจร่างกายให้ได้ ดึกตื่นปานนี้แล้ว หมอในจวนสะพายกล้องยา ถลึงตาวิ่งเข้ามาแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นขอรับ จู่ๆ ก็เหมือนแผ่นดินไหว นายท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ข้าไม่เป็นอะไร” หวังเจ้หมิงกล่าว “รีบไปดูอันเอ๋อร์กับฉือเอ๋อร์สักหน่อย”

“พระชายาได้รับบาดเจ็บแล้ว” ท่านหมอเฒ่าอายุมากแล้ว ใบหน้าเปี่ยมเมตตา เขาตรวจบาดแผลบนแขนให้มู่อันก่อน แล้วถาม “ยังมีที่อื่นบาดเจ็บอีกหรือไม่ขอรับ”

“ไม่มีแล้ว ข้าตรวจไปแล้ว” มู่อันเหลือบตาขึ้น “ท่านปู่ท่านดูสิ พอข้าออกมา ก็พันผ้าพันแผลแล้ว ไม่เป็นอะไรเลย สักนิด”

หวังเจ้หมิงไม่พอใจ “ฉือเอ๋อร์เล่า”

“ท่านปู่เป็นกังวลหรือขอรับ ไม่เป็นอะไรจริงๆ” เซียวฉือกล่าว

“เหลวไหล เมื่อครูพอกถูกตัวเจ้านิดเดียว เจ้าก็หน้าซีดแล้ว” มุสวินยืนอยู่ข้างๆ บอกท่านหมอว่า “ทีหลังของท่านอ่องเหมือนบาดเจ็บแล้ว รบกวันท่านหมอดูให้สักหน่อย”

“อย่างนั้นหรือ ท่านอ่องเชิญหันหลัง ให้กระหม่อมดูสักหน่อย” ท่านหมอมกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง สายตาคาดหวังของคนทั้งห้องจับจ้องจนใบหน้าเซียวฉือร้อนผ่าว เขาจึงปฏิบัติตามอย่างสนใจ ทุกคนจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง

หลังคลำตรวจอยู่นาน ท่านหมอก็เปิดเสื้อผ้าขึ้นตรวจเสร็จแล้วถึงได้เอ่ยว่า “ถูกกระแทกแรงมาก เป็นรอยฟกช้ำวงใหญ่ หือเลือดแล้ว แต่ไม่ต้องกังวลพะยะค่ะ ใส่ยาไม่กี่วันก็ไม่เป็นอะไรแล้ว”

“ไม่รุนแรงหรือ” หวังชานถาม

“ไม่รุนแรงขนาดนั้น ท่านอ่องกับพระชายาवासนาดีมาก ย่อมรอดพ้นอันตรายทุกครั้งไป” ท่านหมอมกล่าว

เซียวฉือหันตัวมา แล้วพยักหน้าเล็กน้อย “รบกวันท่านแล้ว”

“เป็นหน้าที่ของกระหม่อมอยู่แล้วพะย่ะค่ะ” ท่านหมอ
ถวายบังคม “เช่นนั้นกระหม่อมขอตัวก่อนพะย่ะค่ะ”

หวังเจ้อหมิงโล่งอก ตบโต๊ะอย่างแรงแล้วเอ่ยว่า “นี่ก็ไม่ได้
ถึงว่าไม่ได้ซ่อมแซมเรือนจนเป็นถึงขั้นนี้แล้ว โชคดีที่ยังไม่หลับ
หากหลับไปกลางดึกจะอย่างไร”

“ท่านปู่” มู่อันเสียงอ่อน กล่าวอย่างไม่มั่นใจ “ตอนนี้ก็ไม่
เป็นไรแล้วไม่ใช่หรือหรือ หลังจากนี้ระวังหน่อยก็พอแล้ว”

“ซานเออร์!” หวังเจ้อหมิงเรียกเสียงดัง

“ขอรับ ท่านปู่” หวังซานกำลังงอนิ้ว จู่ๆ ก็ถูกเรียกจึงตัว
สั่น รีบร้อนอธิบายว่า “ไม่น่าจะใช้นะขอรับ เรือนแห่งนี้ ก่อนจะ
ซ่อมแซมข้าก็ตรวจดูทุกซอกทุกมุมแล้ว สภาพยังดีอยู่เลย”

หวังเจ้อหมิงหงุดหงิด “ทำอะไรก็ไม่ละเอียด เกือบทำ
พลาดครั้งใหญ่แล้ว พรุ่งนี้เจ้าตรวจสอบทั้งจวนอีกรอบหนึ่ง
ห้ามให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีกเด็ดขาด”

“ขอรับท่านปู่” ใบหน้าหวังชานเต็มไปด้วยเครื่องหมาย
คำถาม เขาชะงักเล็กน้อยก่อนพยักหน้า “วางใจขอรับ หลาน
เข้าใจแล้ว”

อยู่ดีๆ ก็กลายเป็นแพะรับบาป หวังชานไม่ได้โกรธอะไร
เพียงแต่สงสัยมาก เขาหมดกำลังใจ เดินไปกระชับร่างกายมูอัน
“น้องอันอัน เรือล่มได้อย่างไรกันแน่”

มูอันเลียริมฝีปากแห้งแตก ตอบพร้อมผินยิ้ม “แค่จู่ๆ ก็
ล่มลงมา”

“จู่ๆ ก็ล่มลงมาหรือ” หวังชานกระโดดอยู่ที่เดิม “แปลก
เกินไปแล้ว น้องอันอันไม่ชอบเรือที่ข้าทำให้ใช่หรือไม่”

“ชอบ ข้าชอบมาก” มูอันยิ้มแห้ง “เรื่องนี้ข้าไม่โทษท่าน
หรอก แต่พอเรือนี้ล่มแล้ว เกรงว่าจะส่งผลกระทบต่อเรืออื่น
ด้วย ท่านปู่พูดถูก ทางที่ดีตรวจสอบอย่างจริงจังสักรอบหนึ่งเถิด
จะได้ป้องกันเหตุไม่คาดคิด”

“มอบหมายให้ข้าเถอะ น้องอันอันวางใจได้” หวังชานกล่าว

ละครอันซุลมุนวุ่นวายจบลงท่ามกลางความงุนงงของทุกคน มูอันพูดพร่ำจนน้ำลายแตกฟอง ถึงได้เกลี้ยกล่อมให้ทุกคนกลับไปได้

มูสวินไม่รู้สึกง่วงเลยสักนิด เขาเห็นมูอันได้รับบาดเจ็บแล้วปวดใจ จ้าวฮุยพยายามส่งให้ทั้งสอง “ข้างๆ เก็บกวาดห้องรับแขกเรียบร้อยแล้ว ทำได้เพียงนอนแก้ขัดสักคืน”

“อีกสองขว້ยามฟ้าก็สว่างแล้ว จับสักประเดี๋ยวก็ได้” มูอันยืดเส้นยืดสาย นอกจากเหนื่อยล้าเล็กน้อย ร่างกายก็ไม่มีปัญหาอะไร จึงเบาใจขึ้นแล้วไม่น้อย นางกลาวอย่างรู้สึกผิด “รบกวนจนคืนนี้ทุกคนนอนหลับไม่เป็นสุขแล้ว”

“ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว” มูสวินชำเลื่องเชียวฉือผาดหนึ่ง “ไม่เคยคิดเลยว่าจู่ๆ ทั้งเรือนจะกลายเป็นเช่นนี้ไปได้ พวกเจ้าสองคนทำอะไรลงไป”

มูอันกะพริบตาปริบๆ อย่างผู้บริสุทธิ์ นางกับเชียวฉือไม่ได้พูดอะไร

เส้นสีงไปมองมูอันด้วยแววตาล้ำลึกผาดหนึ่ง ก่อนจะกุมหมัดกระแอม “ทำเรือนเสียหายไปเช่นนี้ ไม่ค่อยคุ้มเท่าไร”

นัก พุดออกไปก็ไม่มีใครเชื่อ ไม่ว่าอย่างไร คราวหลังก็ต้องระวังไว้หน่อย”

“ไม่มีครั้งหน้าแล้ว” เขียวฉีกยิ้มตามองเขาผาดหนึ่ง “รีบไปนอนเถอะ”

“ยังจะหลับลงอย่างไรได้อีก” เส้นสียงไปหาขณะพุด จากนั้นก็ถอนหายใจ “เซ่นนั้นข้ากลับก่อน มีเรื่องอะไรค่อยว่ากัน”

มุสวินแม้ริมฝีปากแน่น อดทนอยู่พักหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้พุดอะไร เอียงหน้ามองไปทางดวงจันทร์ที่สว่างไสว

“พี่ใหญ่ ท่านพักผ่อนให้ดีๆ” มุอันกล่าว “พวกเราสองคนจะเข้าไปแล้ว”

“เข้าไปเถอะ” มุสวินยิ้มบางๆ

เพ็ญเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ เหยียนควนก้เคาะประตูเข้ามา แล้วกล่าวอย่างลำบากใจอยู่บ้าง

“ท่านอ่อง กระทบ่อมประมาทเกินไปแล้ว”

“เจ้ามีความผิดอะไร” เชี่ยวฉือปล่อยผมสยาย ชูดคูลุม สีขาวห้อยลงเบาๆ นั่งลงข้างโต๊ะอย่างช้าๆ แล้วกล่าวเสียงต่ำ “หลังจากเรือนถล่มแล้ว เจ้าไปทำอะไรมา”

“ข้าพญากับหมิงเยว่ ทิงเฟิงแล้วก็ชิงเจียนไปรื้อเศษซาก ปริกหักพังทันที” เหยียนควนกลืนน้ำลาย ก่อนจะพูดสิ่งที่สงสัยในใจ “หาท่านอ่องกับพระชายาไม่เจอ กระทบ่อมเป็นกังวลมาก”

“อืม ออกไปเถอะ” เชี่ยวฉือกล่าว

“ท่านอ่อง” เหยียนควนแอบกำมือ ยังอยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่พอสัมผัสได้ว่าสีหน้าคนตรงหน้าเยือกเย็นลงหนึ่งระดับ ก็รู้ว่าตัวเองพูดมากเกินไปแล้ว จึงโค้งกายแล้วถอยออกไป “ท่านอ่องกับพระชายารับพักร้อนเถิดพะยะค่ะ กระทบ่อมจะเฝ้าอยู่ข้างนอก”

เชี่ยวฉือโบกมือ “ไม่ต้องเฝ้า”

“พะยะค่ะ” เหยียนควนรับคำ

พอเหยียนควนออกไป ก็พาหมีงเยว่กับทิงเฟิงออกไป ด้วย หมีงเยว่ยังไม่หายตกใจ ตอนนี้อย่างงี้เหว่ออกเต็มหน้าผาก อยู่เลย ออกกล่าวไม่ได้ว่า “ช่วงนี้เหตุใดจึงมีเรื่องร้ายมากมาย เช่นนี้ ที่เรือนนั้นไม่ชอบมาพากล”

“อย่าพูดเหลวไหล หากท่านอ่องทราบขึ้นมา จะลงโทษ เจ้าได้” ทิงเฟิงสีหน้าเยียบเย็น

หมีงเยว่หุบปากอย่างลำบากใจ แล้วออกกล่าวเสริมอีก ไม่ได้ “ถึงอย่างไรตั้งแต่ออกจากเมืองหลวงก็ไม่มีอะไรราบรื่น กลับไปต้องหาได้ซื้อดี ๆ กราบไหว้สักคน บัดเป่าสิ่งชั่วร้าย พวกเจ้าสองคนคิดอย่างไร”

กระทั่งหมีงเยว่เงยหน้าขึ้นมา ถึงได้พบว่าเหยียนควนกับ ทิงเฟิงเดินเคียงคู่กันไปข้างหน้าแล้ว นางตัวสั่นทันที รีบเดินตามไปเช่นกัน

จวนฮ่องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 12

摄政王府小狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 ,4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8141-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)